

VATA VÁGYI

Egy ember a hegyről

Karácsony? December 24-e volt. Az idén a hó sem esett, a fenyő illatát sem lehetett érezni. Semmilyen várakozással teli, ünnepi készülődés. Egy keddi nap, egy hétköznap.

Angéla már korán reggel elment. *HAZA VÁRJÁK* — mondta. *Mit jelent az, hogy VÁRNI, és mi az, hogy OTTHON? A lány 18 évesen prostituált, s közben HAZA VÁRJÁK...* Lassan csend ülte meg a szobát.

Még jó, hogy Seppel sem mentem el. Nem gondolta komolyan. Udvariasság. Ószinteség helyett udvariasság. Sokkal egyszerűbb, kényelmesebb. De a szemében félelem bujkált, hátha mégis igent mondok.

A tűz már lelohadt kissé a cserépkályhában. Letérdelt a keskeny, de jól látható repedésekkel átszőtt kandalló elé, és tett néhány darab fát a tűzre. Sötétség. *Az elemek... Elfelejtettem újakat venni* — jutott eszébe. A kis rádió keresőgombját csavargatta. Teljes hangerő, mégis alig hallható. „Öröm, szép isteni szikra... Minden ember testvérré lesz...” A zene egyre halkult. Ő meg egyre dühösebb lett. Dühös mindenre, a rádióra, Angélára, saját magára. Odavágta a rádiót a falhoz. Ezzel el is szállt a mérge. Már sajnálta a kis készüléket. Úgy, mint egy embert. Sőt, még egy embernél is jobban. Felemelte, szemügre vette minden oldalról, de a rádió már nem adott ki magából egy árva hangot sem. Visszatette az asztalra.

Az ágyra pillantott. Még érezte Angéla illatát. „*BOLDOG KARÁCSONYT!*” — köszönt el a lány, mielőtt becsukta maga után az ajtót. *Mi az, hogy BOLDOG, mit jelent az, hogy KARÁCSONY?*

Egy kép éledt újjá az emlékeiből. Nyolc éves lehetett, a család vette körül. Az apa a fiaival kártyázott, a háttérben kis karácsonyfa. Karácsony este nem ivott az apja egyetlen kortyot sem. „LEGYEN KARÁCSONYOTOK!” — vigyorgott gúnyosan az anyjukra.

Egy szép karácsonyi élmény után kutatott az emlékezetében. A nagymama alakja tűnt föl előtte. Olyan négy-öt éves lehetett. A szülei elutaztak, az ünnepeket a testvéreivel a nagymamánál töltötték. Szegény, nem akart sírni. Az az ünnep mégis szép volt. Sepp is BOLDOG KARÁCSONYT kívánt neki. Ő viszont. Közben az ebédre gondolt. Újra éhesnek érezte magát. Kiment a hideg, ablak nélküli kamrába, amit konyhának használt. Kivette a kenyeret a nejlonzacskból, közben száraz kenyérmorzsaák szóródtak szerteszét az asztalon. Néma rágás.

Az idén nem állított karácsonyfát. *Ugyan minek? MINEK?* Azóta már megbánta. Vágyott egy kis fára. Néhány napja látott egyet, nem messze a házától. Fogta a fejszét és a kötelet. A fanyél belesimult a kezébe.

Lekapcsolta a villanyt. Az ajtót nem zárta be.

Megint a buta kérdés: UGYAN MINEK?

Fák. Tölgyek. Bükkfák. Majd fenyők. Körös-körül fenyők. Hatalmas fenyők.

A kis fácskát kereste. El akarta pusztítani, hogy a szobáját díszítse. De valaki megelőzte. A kis csonk alig látszott ki a földből.

Jól van... Jól. Akkor az elsőt, ami az utamba akad.

Az erdő egyik legnagyobb fája állt előtte, hatalmas, sötét és erős.

Ezt nem tudom hazavinni... Ott kellett helyben feldíszítenie.

Nem volt más kiút.

Félredobta a fejszét, és felmászott a fára. Keresett egy erős ágot, ami elbírja majd díszét. Ráterősítette a kötelet a rövid, vaskos ágra. A kötél másik végéből hurkot formált.

Mégis lesz egy fám — gondolta. Beledugta a fejét a hurokba, és leugrott.

Éjjél. Bim-bam, bim-bam... Szóltak a karácsonyi harangok lent a völgyben, a Bartholomeus-kápolnában.

Bim-bam, bim-bam... Himbálózott ide-oda a karácsonyfadísz a kötélen.

„A Megváltó megszületett...” — énekelték az emberek a kápolnában.

fordította: Tencz Beáta

